

Medlem af Inatsisartut
Astrid Fleischer Rex, Demokraterne
/Her

Besvarelse af § 37-spørgsmål nr. 213 vedrørende salg af forarbejdede grønlandske fødevarer på brættet

14. nov 2011
Sagsnr. 2011-057638
Dok. Nr. 757663

Kære Astrid Fleischer Rex

Postboks 269
3900 Nuuk
Tlf. (+299) 34 50 00
Fax (+299) 32 47 04
E-mail: apnn@nanoq.gl
www.nanoq.gl

Jeg takker for dine spørgsmål vedrørende salg af forarbejdede grønlandske fødevarer på brættet. Jeg vil besvare dine spørgsmål kronologisk i det følgende:

1. Er det Naalakkersuisuts vurdering, at indfrysning af fødevarer vil indebære en væsentlig større forøgelse af risikoen for levnedsmiddelforgiftninger end tilvirkning i form af tørring og saltning?

Hvis indfrysning af en fødevarer sker straks efter produktion (nedlæggelse) og foregår på en autoriseret virksomhed, vil processen i sig selv ikke indebære en væsentlig forøgelse af risikoen for levnedsmiddelforgiftning.

Brætterne er imidlertid ikke godkendt som indfrysningsvirksomhed.

Hvis brætterne skal forhandle dybfrosne fødevarer, kræves det endvidere, at fødevareren er pakket og mærket ifølge gældende regler i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 1 af 2. februar 1994 om mærkning af levnedsmidler, samt at fødevareren opbevares ved maksimum -18 grader celsius i hele den angivende holdbarhedsperiode.

2. Er Naalakkersuisut bekendt med tilfælde af levnedsmiddelforgiftninger som følge af indtagelse af røget produkter?

Alvorligere former for levnedsmiddelforgiftning skal indberettes til Landslægeembedet. Mere almindelige former for levnedsmiddelbårne infektioner skal kun anmeldes, såfremt der konstateres en ophobning af tilfælde. Mange søger ikke læge, og hvis de gør, tages der sjældent prøver, da det næppe får nogen konsekvens for patienten.

Der forefindes således ikke data, der kan underbygge et svar på spørgsmålet.

3. Er der anden lovgivning, som er til hinder for, at et udendørs kalaalaraq kan sælge sortebær og kvan? Og hvordan forholder det sig med et indendørs kalaalaraq?

Der findes ingen anden levnedsmiddellovgivning, som forhindrer udendørs salg af sortebær og kvan, dog kan der være særlige kommunale vedtægter.

Ud fra et levnedsmiddelhygiejnisk synspunkt må frugt og grønt, for at forhindre gensidig kontamination med bakterier, ikke forefindes i nærheden af fersk kød. Hvis

frugt og grønt skal forefindes på brættet, bør det foregå skarpt adskilt fra fersk kød, ligesom personalet, som beskæftiger sig med salg af fersk kød, ikke bør håndtere frugt og grønt. Jævnfør Hjemmestyrets bekendtgørelse nr.21 af 27. juli 1998 om levnedsmiddelvirksomheder kapitel 1, § 1, stk. 8, skal salg af frugt og grøntsager ske i det fri.

Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at der i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr.21 af 27. juli 1998 om levnedsmiddelvirksomheder kapitel 1, § 1, stk. 7, gives mulighed for privat og lejlighedsvis salg direkte mellem fanger/fisker og forbruger. Der er således intet til hinder for, at lyngrøget ørred, og andre traditionelle grønlandske delikatesser kan erhverves direkte fra fanger/fisker.

Ligeledes gives der ifølge Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 12 af 27. juli 1998 om levnedsmiddelvirksomheder kapitel 1, § 1, stk. 8, mulighed for salg af frugt og grøntsager i det fri. Dette vil sige, at en person, som har plukket sortebær eller kvan, har mulighed for at sælge disse fødevarer uden nogen form for levnedsmiddelgodkendelse.

Inussiarnersumik inuulluaqqusillunga

Med venlig hilsen

Ane Hansen